

tribuna

LIST ZVEZE ŠTUDENTOV LJUBLJANSKE UNIVERZE

Leto XII.

Ljubljana, 21. marca 1962

Štev. 5

Na prvi letošnji seji je Univerzitetni svet obravnaval, poleg vprašanja študija na prvi stopnji in kadrovskega vprašanja, tudi predlog novega sistema nagrajevanja na fakultetah in ostalih organizacijskih enotah ljubljanske univerze. Pravilniki naj bi bili izdelani do maja, novi sistem pa bi veljal že od 1. januarja letos. Kot osnova za delo služi elaborat, ki ga je izdelal Inštitut za javno upravo na pravni fakulteti in iz katerega povzemamo nekaj značilnosti.

NOV SISTEM NAGRAJEVANJA NA UNIVERZI

Značaj dela in delovnih mest na univerzi je tak, da jih ni moč nagrajevati po enotnem sistemu. Tako zahteva in omogoča novi sistem točnejšo razmejitev med upravnim delom na eni strani in pedagoškim in znanstvenim delom na drugi strani. Zahteva pa ob tem tudi razmejitev med pedagoško-znanstvenim delom in strokov-

mezem zavodu, ki bi jih bilo potrebno s stališča nagrajevanja obravnavati posebej, saj bi lahko vsaka taka enota s svojimi sredstvi sama gospodarila.

Izhodišče dela je delovno mesto

Delo v vsaki bolj komplicirani organizaciji je normalno deljeno. Tako je povsod, kjer je uveden sistem nagrajevanja po učinku, delovno mesto izhodišče tega sistema. Nagrajuje se delo, ki je na določenem delovnem mestu normalno potrebno kot celota in ne posamezna opravila, ki to celoto sestavljajo.

Delovno mesto je postavljeno kot izhodišče tudi pri nagrajevanju pedagoškega in z njim povezanega znanstvenega dela, saj so delovna mesta za tako delo v glavnem že podana z veljavnimi študijskimi načrti in študijskimi programi. Pri tem pa se pojavlja vprašanje raznovrstne težine posameznih delovnih mest in njihovega večjega ali manjšega pomena z študij na fakulteti. Jasno je, da ni mogoče delati razlik, tako da bi bili predmeti na fakultetah prvorazrednega ali drugorazrednega pomena. Ločimo pa lahko predmete, ki so za študij na določeni fakulteti bistvenega pomena in tvorijo sestavino celotnega znanja, ki si ga mora študent prisvojiti, od predmetov, pri katerih gre za pouk večim in posredovanja strokovnih mnenj. Od obeh skupin

pa lahko ločimo še eno skupino in sicer tisto, ki jo zahtevajo posebne pedagoške metode posameznih predmetov in ki jo navadno označujemo s pomožnim znanstveno-pedagoškim delom. Tako imamo opravka s tremj kvalitetno različnimi skupinami delovnih mest pri samem pedagoško-znanstvenem delu, znotraj katerih pa je delo enako kvalitetno in je razlika lahko le kvantitativna.

Točkovanje in vrednost točk

Pri pedagoškem in z njim povezanim znanstvenem delu je na posameznem delovnem mestu mogoče doseči največ 200 točk, tako da bi ob postavljenem vrednotenju točke s 500 din znašalo to 100.000 dinarjev.

Vsakdo, ki je izvoljen za fakultetnega učitelja, mora dokazati, da ima vsaj potrebne, minimalne možnosti, ki ga za to delo kvalificirajo. Tako bi bilo potrebno upoštevati, da je z izvolitvijo vsakdo zadostil pogoju delovnega mesta vsaj do polovice, torej v višini 50% možnega števila točk ali drugače, da se fakultetnim učiteljem z izvolitvijo prizna 100 točk. Vsakdo, ki pa je bil izvoljen za rednega oziroma izrednega profesorja, je moral izpolniti določene dodatne, predvsem kvalitativne pogoje, ki so morali dokazati večje zmožnosti in večjo vrednost dela. Predlagano je, da se za začetno izpolnitev pogojev izrednega profesorja prizna 10%, za rednega profesorja pa 20% točk več, kar bi pri izrednem profesorju znašalo 120, pri rednem pa 140 točk.

Sistem nagrajevanja pa mora upoštevati tudi reelekcijo univerzitetnih učiteljev, ki ostane tudi v bodoče in je potrditev, da prizadeti še naprej izpolnjujejo pogoje. Tako naj bi se po predlogu z vsako reelekcijo avtomatično priznaval določen odstotek za izpolnitev dodatnih pogojev po prvi izvolitvi, morda v višini 5% celotne vsote ali 10 točk.

Novi sistem upošteva tudi službena leta univerzitetnih učiteljev in sicer tako, da se pričena obračunavanje po petih letih službe. Za dobo pet do deset let bi se priznalo tri točke, od 10-15 let 6 točk, od 15-20 let 8 točk, od 20-25 službenih let 10 točk, od 25-30 let 13 točk, od 30-35 let 15 točk in nad 35 službenih let za vsako leto eno točko k že priznanim 15 točkam.

Točke, priznane zaradi službenih let in opravljanja istovrstnega dela določeno število let, ki se tudi točkujeta, bi bilo potrebno prišteti točkam, do katerih ima univerzitetni učitelj pravico, ker je izvoljen za določen poklic. Ta seštevok točk bi tako tvoril konstantni del dohodkov univerzitetnih učiteljev, vendar bi moral po predlogu Univerzitetnega sveta biti nižji, da bi se tako povečal ostanek do 200 točk, ki gre na račun variabilnega dela.

Variabilni del dohodkov

Do optimuma je torej ostalo še precejšnje število točk. Zanje bi se bilo potrebno boriti in bi ta razlika dejansko predstavljala variabilni del dohodkov, ki bi bila odvisna zgolj od dokazane vneine in prizadevnosti pri delu. Pri ocenjevanju teh dveh postavk pa je potrebno upoštevati kvantitativne in kvalitativne kriterije.

Kvantitativni kriterij je lažje obravnavati, ker so s statuti fakultet določene pedagoške obveznosti fakultetnih učiteljev. Minimalna učna obveznost mora biti izpolnjena in se prizadetemu za to prizna 20 točk. V primeru neizpolnitve teh obveznosti bi se od tega števila točk odbijal tisti procent točk, ki bi ustrezal procentu dejansko neizpoljenih minimalnih učnih obveznosti. Vendar se dejansko teh dvajset točk upošteva kot sestavni del točk, ki se priznajo fakultetnim učiteljem z izvolitvijo, torej v 50% celotnega števila točk.

Obračunavanje prekomernega dela

Posebej je potrebno nagrajevati delo, ki presega vrste in količine dela, s katerim se izpolni minimalna učna obveznost. Pri

Nadaljevanje na 2. strani

Uvod v ta članek je imaginarni razgovor z vsakim bralcem Tribune in predvsem z vsakim članom ZSJS v Ljubljani. Saj si bil v zadnjih dneh gotovo pričal razprav v svojem letniku o udeležbi na letošnjih delovnih akcijah. Na brigado te je poleg prijavnice, s katerimi razpolaga referent za brigado v tvojem letniku, morda opozorila potujoča razstava brigadirke fotografije, če si se ustavil na hodniku fakultete. Ja, mogoče še kaj drugega, prav imaš. Da, da, tudi to drži, da je izbira letos še širša kot prejšnja leta. Saj, časa za odločitev je še dovolj, prijavnico je treba oddati neke tam do 5. aprila. Popolnoma pravilno ugotavljaš, da je brigada nadvse vabljiva stvar. Poleg fizične utrditve telerne zmogljivosti ti zagotavlja vrsto drugih prijetnosti. Končno boš prebil na delovišču samo 6 ur, vseh ostalih 18 pa ti preostaja za šport, tečaje, kulturno izživljanje, počitek in če ne gre drugače, tudi za študij.

Zdaj pa k številkam. Dve brigadi bosta šli na zvezlo mladinsko delovno akcijo - 240 brigadirjev, 2 v Ankaran - 200 brigadirjev, dve bosta v Studentskem naselju - 100 brigadirjev, skupaj torej 540 brigadirjev. Od tega odštejemo eno brigado, ki jo dajo strojniki in visja šola za medicinske sestre ter brigadi v naselju, kjer vodi organizacijo študentski svet. Po vsem tem rabimo še 320 brigadirjev za ostale brigade. To število smo razdelili na preostale fakultete, akademije ter višje in visoke šole. Pri tem smo upoštevali takotmenovani varnostni koeficient, ki nam na podlagi izkušenj kaže, da vsako leto nekaj več kot ena tretjina prijavljenih odpade na zdravniškem pregledu ali pa se iz drugih vzrokov ne udeleži akcije. Obveznosti so:

FNT 110, filozofska 95, AGG 80, ekonomska 70, pravo 55, elektro 50, biotehnika 45, medicina 40, visoka šola za telesno kulturo 12, VPS 12, AIU 10, visja gospodinjstva šola 10, akademija za upodabljajočo umetnost 10, šola za socialne delavce 5. Za nekatere visje šole in akademije smo sestavili načrt brez sodelovanja njihovih predstavnikov, ker se ti kljub ponovnemu pozivu niso udeležili sestanka komisije za delovne akcije na UO ZSJS, izhajali pa smo predvsem iz dejstva, da v vsaki brigadi morata biti vsaj dva športnika, 2 likovna umetnika, 2 igralca in dve študentki visje gospodinjstva šole za pomoč pri organizaciji notranjega življenja brigade oziroma amaterskih tečajev. Pri vseh teh številkah morajo komisije za delovne akcije na fakultetah in šolah upoštevati da gre dobra tretjina prijavnice za avtomobilsko cesto, ostalo pa za Ankaran. Številke so dovolj optimistične in ne bi smele nikjer zbu-jati posebnih problemov.

Trenutno pa smo vseeno pred drugim velikim problemom. Plan udeležbe na zvezni akciji, ki ga je izdelal CO SSJ brez našega sodelovanja, predvideva, da moramo dati eno brigado v V. izmeni, to je od 10. avgusta do 10. septembra. To je za nas neizvedljivo predvsem zaradi študijske situacije, ki jo je reforma visokošolskega študija postavila v takšno luč, da so študijski problemi pri nas mnogo ostrejši kot na ostalih visokošolskih centrih v Jugoslaviji. Pomoč iščemo preko CK LMS, ki bi nam naj omogočil zamenjavo s kakšno srednješolsko brigado.

Za ilustracijo naj navedem še, koliko brigad dajejo ostali univerzitetni centri: Beograd 19, Zagreb 11, Sarajevo 4, Skopje 3 in Novi Sad 2. Poleg dveh ljubljanskih SDB lahko prištejemo še eno mariborsko študentsko brigado in vidimo, da bo letos delalo na avtomobilski cesti 44 študentskih delovnih brigad oziroma 4280 brigadirjev in brigadirke.

Franček Lasbahar

BRIGADE 1962 - MALO BOLJ KONKRETNO

Pred kratkim je bila v Studentskem naselju razstava umetniške fotografije študentskega fotokluba SN. Razstavljenih je bilo precej slik znanih avtorjev, vendar smo pogrešali nova imena, predvsem pa slike iz študentskega življenja. Razstavo si je ogledalo precej študentov. (Foto: Joco Znidaršič)

NOV SISTEM NAGRAJEVANJA NA UNIVERZI

(Nadaljevanje s 1. strani)

tem pa bi bilo nepravilno upoštevati le število opravljenih ur, ampak bi se morali upoštevati tudi drugi elementi, predvsem tudi število študentov. Prekomerno delo naj bi se posebej obračunavalo in nagrajevalo, neodvisno od točk, s katerimi se obračunava normalno delo fakultetnih učiteljev. Iz tega sledi, da je vrednotenje prekomernega dela drugačno od vrednotenja normalnega pedagoško-znanstvenega dela in sicer ga predlog vrednoti nižje. To pa iz več razlogov. Predvsem, ker je to delo lažje, saj gre v večini primerov le za ponavljanje rednega dela in gre navadno na račun višje in boljše kvalitete normalnega dela.

Nagrajevanje delovne vneme in uspehov

Prav z delovno vnemo in uspehi bo mogoče univerzitetnim učiteljem dosegati optimalno število predvidenih 200 točk. Docenti in izredni profesorji pa bodo lahko ravno s temi točkami odpravili razliko, ki jih deli od rednih profesorjev glede na različne izvolitve.

Kaj bi spadalo med sestavine, s katerimi bi bilo mogoče dokazovati delovne uspehe in vnemo? Predlog šteje med take sestavine med drugim tudi obvladanje tujih jezikov, učne pripomočke, metode za aktivizacijo študentov, prenašanje in prilagajanje dosežkov v tujini v naš družbeni sistem, kvaliteta predavanj, izpopolnjevanje znanja, sodelovanje pri reševanju strokovnih praktičnih problemov, organizacija in vodstvo izobraževanja mlajših pedagoških kadrov, uvajanje novih metod znanstveno-raziskovalnega dela, objava znanstvenih in strokovnih del doma in v tujini, sodelovanje na mednarodnih sestankih in kongresih z referati, prispevki ali diskusijami in še vrsta drugih. Predlog različno vrednoti posamezne sestavine glede na njihovo težavnost in pomembnost in jim prištevava vrednost od 1-10 točk.

Ker pa je na fakultetah potrebno izredno kvalitetno delo, vnema in prizadevnost, dopušča predlog možnost nagrajevanja takega dela tudi preko optimuma točk, če ga posameznik s svojim delom dejansko presega.

Nagrajevanje asistentov

Tudi glede asistentov bi moral veljati podoben način nagrajevanja, vključen v enotni sistem nagrajevanja pedagoškega in z njim povezanega znanstvenega dela.

Asistentom je treba tako kot univerzitetnim učiteljem s samo izvolitvijo priznati določeno število točk, saj s tem izpolnjujejo minimalno zahtevo za tako delovno mesto. Glede na specifičnost dela asistentov in na njegov značaj predvideva predlog za asistenta 30% ali 60 točk s samo izvolitvijo. Optimum pa se pri asistentih giblje nekaj nad minimumom docentov, torej okrog 60% ali 120 točk, kar bi znašalo, preračunano v dinarje, največ 60.000 dinarjev, minimum pa 30.000 dinarjev.

Ker gre tudi pri asistentih za reelekcijo,

bi bilo treba tudi njim priznati določeno število točk za ponovno izvolitev in sicer po predlogu enako kot univerzitetnim učiteljem.

Tudi konstantni del se pri asistentih razlikuje od dela za univerzitetne učitelje. Posamezne sestavine za ocenjevanje prizadevnosti in uspehov pri delu vrednoti predlog nižje in sicer povprečno s štirimi točkami. Sicer ni ovire tudi za višje vrednotenje posamezne sestavine, vendar tako, da

skupno število povprečnih točk za vse sestavine ne preseže predvidenih 60 točk za variabilni del.

Ker ima asistent pedagoške obveznosti, ki so tudi manj odgovorne od obvez univerzitetnega učitelja, je manjša tudi količina točk, ki se priznava asistentom za izpolnitev minimalnih pedagoških obveznosti. Predlog priznava za to delo le 12 točk. Temu ustrezni so manjši tudi odbitki za neizpolnjevanje minimalnih obveznosti.

KAKO V PRIHODNJE?

O MODERNIZACIJI ŠTUDIJA TUJIH JEZIKOV

Jeziki velikih narodov postajajo iz dneva v dan bolj internacionalni. Brez znanja ruščine, angleščine, nemščine in francoščine si skoraj ne moremo zamišljati človeka z višjo splošno kulturo.

Pripomba, da izide v teh jezikih vsa pomembnejša literatura, je skoraj odveč. Zato je za strokovnjaka znanje tujih jezikov ne samo potreba, temveč že nujnost in s tem moramo računati.

Ugotavljamo, da je študijska reforma vsaj v eni smeri opravičila svoj namen. Dvignili smo intenzivnost študija. Naša družba potrebuje veliko strokovnjakov na najrazličnejših področjih, zato moramo čim prej zaključiti študij. Kvaliteta znanja pa ne sme zaradi tega pasti, ampak nasprotno, dvigniti se mora.

Vsaka stroka zahteva torej celega študenta!

Ko pride srednješolec na univerzo, prinese s seboj znanje enega, v redkih primerih pa dveh tujih jezikov.

Kot vemo, zahteva študij tujega jezika veliko časa, ki si ga nekdo, ki intenzivno študira po novem programu, ne more kar tako vzeti. In vendar veliko študentov poslušala lekcije iz tujih jezikov tako na Filozofski fakulteti (za nefilologe), kakor tudi pri Delavski univerzi. Tem tečajem pravimo intenzivni, zdi pa se mi, da niso ravno najbolj intenzivni.

V Vilharjevi ulici za Bežigradom je sodobno opremljena šola za tuje jezike. Slušatelj po štirimesečnem intenzivnem tečaju dobro govori tuj jezik in bere poljubno literaturo. S pomočjo audiovizualnih sredstev je intenzivnost študija dvignjena na najvišjo stopnjo. Posebnost tega pouka je tudi v samem podajanju lekcij, kjer je glavni poudarek na smiselnih grupah. Slovnica je omejena na najnujnejše potrebe.

V začetnem tečaju se poučuje predvsem govorni jezik, v nadaljevalnem pa se možna specializacija. V kratkem času se lahko naučimo tujega jezika. Vendar pa zahteva taka metoda večji napor.

Studentje teh tečajev ne moremo koristiti, ker je šolna več kot previsoka.

N. pr.: začetni intenzivni tečaj nemškega jezika po 6 x 6 ur na teden stane 60.000 din, začetni tečaj angleškega ali nem-

škega jezika po 3 x 4 ure na teden stane 40.000 din, začetni tečaj francoščine po 8 ur na teden pa stane 30.000 din. Mislim, da je komentar nepotreben.

Na Filozofski fakulteti morajo študentje jezikovnih skupin po I. stopnji študija obvladati dva jezika s književnostjo tako, da bodo sposobni poučevati na osemletki po direktni metodi. Ali takšno znanje lahko dobijo v dveh letih po starem klasičnem načinu učenja?

V Zagrebu imajo v okviru univerze naj-sodobnejše opremljen inštitut za pouk tujih jezikov, na beograjski univerzi pa baje urejajo jezikovni center z 200 magnetofoni.

Na naši Filozofski fakulteti je na oddelku za romanske jezike in književnosti 130 študentov in en magnetofon, na oddelku za germanske jezike in književnosti je

Izvajanje predlaganega sistema

Univerzitetni svet je priporočil fakultetam, naj izdelajo po predlaganem osnutku svoje pravilnike do maja. Ob tem pa je treba razmisliti še o nekaj vprašanjih. Zdi se namreč, da je razlika med optimumom asistenta, ki doseže lahko največ 120 točk in med optimum docenta, ki lahko teoretično doseže 200 točk, le prevelika, predvsem če upoštevamo, da je ponekod razlika med asistenti, ki so na istem mestu že vrsto let in ne pridejo na višje mesto, ker ni izpraznjenega mesta, in docenti zelo majhna. Vprašanje je tudi, če bi ne bilo prav, da bi bil konstantni del nižji in bi se povečal variabilni del, v katerem bi moral biti nekoliko povečan tudi kvalitativni element. Sistem temelji na predpostavki ne prevelike familiarnosti in kolegialnosti prizadetih, ker bodo sicer dohodki precej izenačeni, a ustrezno nižji. Prav tako bo potrebno posebej urediti vprašanja nagrajevanja vodstvenega dela posameznih fakultetnih učiteljev in enotno za univerzo urediti nekatera še nejasna vprašanja. Fakultete bodo morale ves dohodek deliti na funkcionalne, materialne in personalne sklade in bo tudi od te delitve precej odvisen ford, ki se bo lahko z novimi pravilniki o delitvi osebnih dohodkov na univerzi delil.

Z majem bo torej dobila univerza pravilnike z veljavnostjo od novega leta. Sistem delitve dohodka in nagrajevanje po učinku dela je prav gotovo stimulativen in bo verjetno v dokaj veliki meri vplival tudi na kvaliteto dela na univerzi.

M. K.

pa nad 400 študentov in tudi samo en magnetofon. (Na teh oddelkih se uporabljajo magnetofoni predvsem za samokontrolno in primerjavo s tujimi glasovi).

V teku so priprave za ureditev jezikovnega centra s tremi magnetofoni in posebnimi kabinami z razvijalci. Vendar je to le skromen začetek, ki ne bo zadovoljil niti najosnovnejših potreb študentov — filologov

V uvodu smo označili, da si danes ne moremo zamišljati strokovnjaka brez znanja tujih jezikov. Na Filozofski fakulteti bi moral biti naj-sodobnejše opremljen večji jezikovni center, v katerem bi si, poleg študentov jezikovnih skupin, v najkrajšem času pridobili znanje tujih jezikov vsi študentje naše univerze.

Treba je razmisliti in nekaj storiti!

JOŽE SPACAL

25 let STUDENTA

15. marca 1937 je izšla prva številka STUDENTA, glasila študentovskih združenj na beograjski univerzi. To je bila velika zmaga naprednega študentovskega gibanja — rezultat splošne aprilske stavke leta 1936. Oblasti se niso mogle več upirati vse naprednejšemu študentovskemu gibanju.

Uredništvo STUDENTA si je zadalo nalogo, da obvešča študentovsko javnost o vseh dogodkih na univerzi in da z nenehnimi objektivnimi informacijami pospešuje revolucionarno dejavnost na beograjski univerzi. STUDENT je postal legalni glasnik borbe za enotnost študentov in vse ostale mladine, ki sta jo usmerjala KPJ in SKOJ.

Ze v šolskem letu 1937-38 je STUDENT odigral važno vlogo ob volitvah v univerzitetna študentovska združenja. Ves čas je v svojih člankih razkrinkaval reakcijo in mnogo pomagal k temu, da so študentje prišli na volitve s skupnim programom: borba za svobodo in avtonomijo univerze, proti fašizaciji in aretacijami in za izboljšanje ekonomskega položaja študentov. Aprila 1938 je bila ustanovljena »Združena študentovska mladina«. To je bila velika zmaga SKOJ-a in tudi ploč STUDENTOVEGA boja za enotnost mlade generacije

Kmalu je tudi vladna reakcija spoznala, kakšna je prava vloga in moč STUDENTA. Menjava naslova lista (»Beograjski študent«, »Naš študent«, »Novi študent«) nam pričajo o pogostih prepovedih lista in o naporih študentovskega gibanja, da si ohrani to svoje legalno glasilo. To študentovsko glasilo, ki pa ni bilo samo študentovsko, je bilo eden najnaprednejših predvojnih časopisov ne samo v Beogradu, ampak v vsej državi. STUDENT je predstavljal eno najbolj delavnih pollegalnih glasil Komunistične partije in Zveze komunistične mladine Jugoslavije.

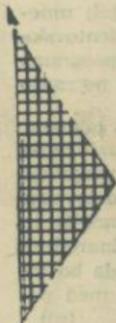
J. P.

POPRAVEK

V prejšnji številki nam je v članku »Brez perspektiv«, objavljenem na drugi strani, tiskarski skrat zamešal dve besedi. V tretji koloni pod mednaslovom »Mentaliteta študenta in poklicni naslovi« bi se moral glasiti stavek: »15 minut je bilo potrebnih, da je prišlo med tistimi zbranimi (namesto slabimi) študenti... »Bravce prosimo, da nam to napako oprostite. UREDNISTVO

Peta obletnica neodvisnosti Gane. Ti otroci na sliki so bili posneti še, ko je bila Gana britanska kolonija. Danes, v neodvisni Gani, imajo priložnost, da po novem šolskem sistemu, ki je bolj in bolj orientiran na potrebe mlade države, čimveč doprinesejo k razvoju Afrike. O Gani, njenem rudnem bogastvu, o šolstvu, o geografskem položaju, o njeni politični vlogi v borbi za mir in za osvoboditev vseh afriških držav izpod kolonialnega jarma, je govoril na proslavi pete obletnice neodvisnosti Gane, v petek 9. marca, pred sednik ganskih študentov v Ljubljani. Proslava je bila v kavarni Študentovskega naselja, organiziral pa jo je Mednarodni študentovski klub.

J. P.

»Karavana prijateljstva«

NA ČRNI KONTINENT

9. marca je s Trga Marxa in Engelsa v Beogradu krenila na triletno raziskovalno pot po Afriki mednarodna ekspedicija »Karavana prijateljstva«. Vodja te ekspedicije je Tibor Sekelj, znani jugoslovanski raziskovalec in svetovni potnik, udeleženec številnih odprav v neraziskana področja Azije, Afrike in pragozdne divjine Južne Amerike. Sekelj je znan širokemu krogu bravcev po svojih potopisnih knjigah, ki so izšle v srbohrvaščini, esperantu in španščini in bile prevedene v skoraj vse svetovne jezike. V svojih zapisih s potovanj skuša na zanimiv način posredovati naravne pojave in življenje prebivalstva tako civiliziranih kot še popolnoma od civilizacije odmaknjenih, neraziskanih predelov.

Tudi ta ekspedicija je njegova zamisel. Njen namen je raziskovati doslej še neznan področje Afrike, skratka spoznati Afriko, ter se seznaniti z resničnim življenjem prebivalstva svetu najbolj odmaknjenih predelov in zbrati čimveč dokumentarnega gradiva za potopise, filme itd. Kot znan esperantist pa bi Tibor Sekelj rad čimveč pripomogel tudi k razširjanju tega mednarodnega jezika v afriških deželah.

Člani ekspedicije so štirje Jugoslovani, dva Poljaka, Svcicar in Angležinja. Od Jugoslovanov so šli na pot Jovan Aleksić, — novinar Radia Beograd, Branko Marjanović — snemalec »Filmskih novosti« in Dragiša Stevanović — snemalec beogradske Radio-televizije. Sekretarka odprave je Angležinja Dora Jo Munitz, ekonom Svcicar Hans Werner Grossman, ekspedicijski zdravnik je Poljak Olgierd Baniewicz, strojni inženir v ekipi pa je Jerzy Knabe iz Varšave.

Ekspedicija se je skrbno pripravljala že dve leti in je organizirana pod pokroviteljstvom več mednarodnih in jugoslovanskih geografskih in podobnih ustanov

ob sodelovanju radijskih in televizijskih postaj, časopisnih redakcij in tudi agencije Tanjug.

Odprava je šla na pot z dvema avtomobiloma s prikolicama, s seboj pa so vzeli mnogo konzervirane hrane, zdravil,

pisalne stroje, filmske kamere, magnetofone za zvočne zapise in še nešteto drugih rekvizitov. Ekspedicija bo na poti tri leta in bo prepotovala okoli 90 tisoč kilometrov skozi 19 dežel. Prva država, ki jo bodo obiskali, je Egipt. Za prvo etapo — to je do Konga — bodo porabili približno 15 mesecev. Zatem bo »Karavana prijateljstva« nadaljevala pot v Somalijo, Etiopijo, Sudan, Kenijo, Madagaskar, Tanganjiko, Rodezijo, Bečuan itd.

»Karavani prijateljstva« želimo veliko uspeha pri njenem raziskovalnem delu in čim manj neveščnosti na njeni dolgi poti. O. S.

Mesto nasprotij

Nekaj beležk o mestu nasprotij... Raj na zemlji in... Stari in novi del New Delhija. (Iz zapisov Tiborja Mendeja, ki je Indijo prepotoval podolgem in počez)... Edino, kar imata stari in novi del skupnega, je njuno podnebje. Od začetka novembra do sredine marca je podnebje v Delhiju res odlično: dnevi so topli, večeri pa hladni... Prve dni aprila pa se vse spremeni in vročina postane edina zanimivost... Pred vsakimi vrati je pogrnjena preproga iz trave khas-khas, ki jo nenehno močijo z vodo, da bi prebivalci hiš in uradniki čutili vsaj nekaj svežine. Vse te strašne tedne so ulice zapuščene in prazne, tistemu pa, ki prvič stopi nanje, se zdi, da je zašel v notranjost plavža...

V Delhiju vlada azijska mešanica silovitosti in slikovitosti. Središče vse dejavnosti je Chandni Chauk — Srebrna ulica — velika prometna ulica, ki razpolavlja ta človeški Babilon, kakor če bi razkral čebelni panj. Avtomobili, tonge-indijski vozovi, v katere so vpreženi konji, kolesa in počasni vozovi z volovsko vprego, se premikajo sem in tja, medtem ko svete krave zamaknjeno počivajo ob robu ceste.

To je eno izmed velikih azijskih križišč in tržišč, kjer se sestajajo trgovci in pustolovci iz vseh dežel, obenem pa tudi izložba, kjer so razstavljena čudovita umetniška dela iz davnih časov... Chandni Chauk nosi pečat indijske zgodovine. Vsak osvajalec in vsaka vladavina sta zapustila svoje znamenje. Najmračnejši dnevi iz te zgodovine pa segajo v pomlad leta 1739, ko je perzijski šah Nadir, prevaran v svojem upanju, da bo odpeljal bogat plen, ukazal svojim vojakom, da pokoljejo vse prebivalce Delhija. Vzdolž ceste Chandni Chauk in po vseh bližnjih ulicah se delali kupi trupel. Zgodovina pripoveduje, da so tedaj v manj kot desetih urah pokončali več kot sto tisoč ljudi...

Mesto Delhi leži v ozki zaseki med Himalajo in puščavo Rajputana, tako da je videti kot trdnjava, ki varuje prehod, iz katerega so najrajši pljuskali valovi najrazličnejših azijskih zavojalcev, ker jih je vabilo pravilje bogastvo doline Gangesa in osrednje Indije... Vse nasilje

nad mestom in prebivalstvom se je nakopilo zato, ker so se vsi, ki so se prepirali za Indijo, prej ali slej hoteli polastiti Delhija. Rajputi, Afganci, Turki, Mabrati in Britanci so se kot v spremodu vrstili pred delhijskim prebivalstvom, ki je bilo že navajeno gledati, kako dinastije nastajajo in izginjajo.

Delhi, človeški Babilon, je mesto nasprotij. Uradniki in državne palače na eni strani in tisoči in tisoči ljudi na drugi, ki prepijo svojo vsakdanjo noč nekje na ulici, med svetimi kravami in kanali in jim je glavno življenjsko vprašanje pest riža...

V deželi vlada velika nepismenost. Skoraj 90 odstotkov Indijcev je nepismenih. Za časa britanske vladavine so bile vsote, ki so jih namenili ljudski indobrazbi, smešno majhne. Neodvisna Indija pa uporablja svoja sredstva za najnujnejše potrebe. Vendar skuša sedaj popraviti vse zamujeno. Za to pa je kljub morebitnim sredstvom in dobri volji potrebno še veliko časa... Ljudje se oklepajo starih izročil... Hinduizem... Dovolj je, če si samo uro na indijskih tleh, pa že lahko občutiš njegovo vsemogočnost in to v vsakem prizoru, v sleherni navadi, v samem vzdušju in seveda v vsem, kar je značilno za Indijo. Tam stoji, lahko ga vidiš in otiplješ, toda ne moreš ga opredeliti. »Kot verovanje je hinduizem nejasen, brezobličen, in mnogovrsten; za vsakega je nekaj«, je napisal Pandit Nehru. »Skoraj ga ni mogoče opredeliti ali pa vsaj z gotovostjo povedati, ali sploh predstavlja verstvo...« In vendar; njegova vloga in moč v širokih množicah tega podkontinenta je skoraj neverjetna. Po tem kar piše v Vedah, ki je najstarejša verska knjiga na svetu, je bil hinduizem ob svojem zarodku razmišljajoče in jasno, mistično in panteistično verovanje... V teku stoletij je prišel v meso in kri prebivalca tega podkontinenta, dežele Bharat. Toda Indija išče novo pot. Išče pot iz nepismenosti, ki vlada med ljudmi, išče pot v novo življenje, v življenje brez predsodkov in utesnjenosti vere in navad.

Priredil P. B.

ANGLIJA — Britanske univerze bodo imele v sedmih ali osmih letih dvakrat večje število študentov kot danes. Zdaj jih je vpisanih okrog 110.000. Mnoge univerze pa za sedaj sprejemajo le določeno število študentov zaradi pomanjkanja prostora. Kljub temu pa ne nameravajo ustanovljati novih univerz, ampak bodo doživljali stare.

FINSKA — Nacionalna unija finskih študentov (SYL) bo v kratkem pripravila seminar finskega študentovskega tiska. Razpravi in kulturno o njej bodo politični vlogi, o študentovski organizaciji in kulturnih vprašanjih ter o mednarodnem študentovskem tisku.

FRANCIJA — V šolskem letu 1961/62 študira na francoskih univerzah preko 10.000 afriških študentov. Letos jih bo prišlo še 500.

ŠVEDSKA — Po programu za gradnjo študentovskih stanovanj in 75 družinskih stanovanj za študente. V bližnji bodočnosti imajo v načrtu tudi gradnjo Mednarodnega študentovskega doma v Stockholmu.

TELEGRAMI

INDONEZIJA — Predsednik Sukarno je v Džakarti govoril študentom v zvezi z Zahodnim Irianom. Rekel je: »Če bodo Nizozemci hoteli obdržati Zahodni Irian s silo, ga bomo tudi mi osvobodili s silo.«

POLJSKA — Poljski študentje in mladi delavci, kakor tudi tuji študentje na Poljskem so imeli pred nedavnim srečanje, na katerem so potrdili, da je zahodno področje Poljske zdaj za zmeraj njeno in da je meja Odra—Nisa zdaj »meja miru«. Udeleženci so opozorili na naraščanje militarizma in revanšizma v Zahodni Nemčiji in apelirali na vse mlade ljudi sveta, naj še postrijo svoj boj za mir, proti kolonializmu in v praksi ljudskim zahtevam za spremembo vzhodnih meja.

ZAR — Po novem šolskem zakonu bodo prišle pod državno nadzorstvo vse šole, ki so jih do zdaj vodili Britanci, Francozi, Nemci ali Italijani. Zdaj so v državi 204 take šole, od tega 100 v Kairu. V preteklosti so te šole uživale nekakšno diplomatsko imuniteto in so se posluževale vseh načinov za propagando imperializma.

Skupni interesi

Po sestanku predstavnikov študentskih kulturno-umetniških društev v Skopju od 1. do 8. marca.

V času letošnjega kongresa ZSJ v Ljubljani je »Akademik« povabil na skupni sestanek predstavnikov vseh petih študentskih kulturno-umetniških društev, ki so se že tedaj domenili o naslednjem podobnem sestanku. Tudi ta dogodek je sedaj za nami. V začetku tega meseca je društvo makedonskih študentov »Mirče Acev« organiziralo v Skopju sestanek predsednikov in podpredsednikov društev. Žal se sestanka niso udeležili predstavniki SKUD Branko Krsmanović iz Beograda, ki se jim niti ni zdelo potrebno opravičiti svojo odsotnost na razgovorih, čeprav so se v Ljubljani strinjali z ugotovitvami, da se je treba čimprej konkretno pogovoriti o sodelovanju in povezavi med posameznimi društvimi.

Na skopskih razgovorih so govorili o formiranju skupnega predstavniškega organa vseh jugoslovanskih društev, o organizaciji seminarja in specializiranih festivalov, o načinu financiranja in o organizacijski izgradnji posameznih društev.

Najpomembnejši rezultati sestanka so verjetno ugotovitve v zvezi s formiranjem skupnega predstavniškega organa, v katerega bi vsako društvo na svoji letni skupščini izvolilo po dva predstavnika. Svojega predstavnika bi imel v tem organu tudi CO ZSJ in Zveza Svobod in prosvetnih društev Jugoslavije. Naloga tega organa, ki bi imel predvidena eno sejo v dveh mesecih in sicer vsake v drugem univerzitetnem centru, naj bi bila obravnavanje vseh vprašanj v zvezi s sodelovanjem med društvi: s prodolgi in mnenji naj bi pomagal pri organiziranju festivalov, posredoval naj bi izmenjavo posameznih skupin med društvi in pomagal organizirati turnee v druge republike; skrbel naj bi za enotno politiko naših društev v inozemstvu, še posebej pa bi odločal o tistih turnejah in nastopih, za katere prihajajo vabila na CO ZSJ in na Zvezo Svobod in prosvetnih društev Jugoslavije. Zanimiva je ideja o tem, da bi si društva razdelila med seboj področja, s katerimi imajo redne mednarodne kulturne stike, ki bi jih po določenem času menjavali. Predstavniški organ naj bi si prizadeval za enoten način financiranja vseh društev, ki že zdaj večinoma preraščajo univerzitetna merila, tako da se zdi vedno bolj neprimeren posreden način dodeljevanja sredstev preko Univerzitetnih odborov ZSJ; študentski kulturni festivali naj bi bili specializirani po posameznih zvrsteh delovanja in naj bi jih bilo več. Organizacija posameznega festivala pa bi prevzelo eno društvo, ki bi mu pri tem pomagal skupni predstavniški organ; ta naj bi nosil tudi polovico stroškov.

Na skopskem sestanku so se konkretno domnili tudi o seminarju, ki ga bo za funkcionarje

društev predvidoma organiziral SKUD Mirče Acev. Na tem seminarju naj bi izmenjali mnenja o najpomembnejših vprašanih študentske kulturne dejavnosti, obravnavali naj bi programsko politiko po zvrsteh dejavnosti in pa notranjo organizacijo društev.

Prezgodaj bi bilo že zdaj govoriti o pomenu teh dveh sestankov in ocenjevati najrazličnejše iniciative. Nesporni pa je, da se s temi razgovori odpirajo realne možnosti za plodno sodelovanje in tesnejše stike med društvi, za razumnejše in načrtnije gojenje študentskih mednarodnih kulturnih stikov, predvsem pa upamo, da bo tako sodelovanje poživilo kulturne stike med posameznimi univerzitetnimi središči. (n)

Obraz Rozmanovega mesta

Smiljan Rozman: Mesto (novele). Založba Obzorja, Maribor 1961.

Po dveh knjigah, ki sta pretežno pomenili iskanje ustreznega izraza in sloga, je pred nami treje Rozmanovo delo. Knjiga je privlačna, ponekod tudi umetniško zelo močna. Vsekakor je za Mariborčane delo še posebej zanimivo, saj prikazuje Maribor, čeprav tega avtor nikjer ne pove, v predvojnem, medvojnem in povojnem času.

Čutili je, da je Rozman tenko prislunil utripu mesta in da ga je znal bravcem prepričljivo in avtentično posredovati. Kdor pozna Maribor, bo takoj spoznal različne dele mesta: stari Maribor (Lent), park z gozdom, moderne bloke, središče mesta z Glavnim trgom in naposed še pokopališče.

Češka »Romeo in Julija« v Ljubljani

Ljubljansko Mladinsko gledališče je pripravilo kot svoja zadnja premiero lirično dramo čeških avtorjev Jana OTČENÁŠKA in Karla UR-BANEKA z naslovom »Romeo, Julija in tema«. Delo, po katerem je bil posnet tudi večkrat nagrajevan film z istim naslovom, je v Ljubljani izvedbi — režija Zarko PETAN — doživelo vrsto tekstovnih okrajšav, ki pa so mu bile same v korist. Tekst je povsem povprečen, pa tudi dramaturško bi lahko delu pripisali vrsto ugovorov, vendar pa to, kar nas prevzame, in to je njegova humana zasnova in pretresljivo zgodbe, daje uprizoritvi popolno upravičenost.

Ljubljanski izvajalci so se prav pošteno potrudili, da je zgodba nesrečne mlade Zidinke iz dni okupacijske Prage, ki jo je skrnil pred nemcem preganjanjem mlad fant njenih let, ter njuna lepa ljubezen izvenela v vsej pretresljivosti. Režiser Zarko Petan je dosegel z doslednim črtanjem teksta ter z omejitvijo števila oseb na najnujnejše akterje ter se z nekaterimi tehničnimi efekti zgleda zaokroženost celote in obener

Vendar sem imel pri branju občutek, da knjiga ni enotna, ne stilno, ne vsebinsko. Seveda to dejstvo delu ne znižuje cene, marveč priča le o pisateljevem dozorevanju.

V knjigi so novele, ki bi sodile kam drugam, ker pač po svoji obsejnosti ideji že preraščajo okvir naslova. (Vešala, Zaklonišče, Pokopališče). Te novele so hkrati tudi najboljše. Druga stvar, ki moti, je stilna neenotnost, oz. neka nerazumljiva zanemarjenost stila samega (Stanovanjski blok, Hotel v seni; ljubelega boga) kdjub temu, da je Rozman v nekaterih novelah (Vešala, Pokopališče, Zaklonišče; Gostišna, park, Gozd) pokazal svoj preprost in izbrušen slog.

Tu in tam se mu je posrečila, in to z zelo skromnimi sredstvi, tudi poetizacija Maribora. Tu se je treba zavediti dejstva, da je Rozmanovo delo prva obsejnejša umetniška proza o mestu, ki živi in diha na severu Slovenije.

Dasiravno je avtor v »Mestu« pokazal precejšnjo zrelost in izrazno neodvisnost, je še čutili nekatere vplive iz nove italijanske književnosti, vendar v zelo rahlih odtenkih. Delo je opremil in ilustriral akademski slikar Janez Vidic

Menim, da je založba Obzorja ravnala pametno in preudarno, ko je ravno to delo nagradila s Prežihovo nagrado za leto 1961.

I. H.

Pod skupnim naslovom

Maribor-Ljubljana

Pretekli mesec je organiziral Mariborski akademski klub s sodelovanjem mariborskih višjih šol četrti študentski kulturni teden. Ta teden, ki postaja že tradicionalen, je letos prvič potekal v znamenju aktivnega sodelovanja med mariborskimi in ljubljanskimi študenti. Za Maribor je bil to pomemben dogodek. Občinstvo je jasno izrazilo željo, da si želi še več podobnih prireditel. Ob tej priliki bi bilo vredno tudi razmisлити o tesnejši povezavi med ljubljanskimi univerzitetnimi in mariborskimi visokoškolskimi zavodi. To bi moralo veljati tudi za ostale kulturne ustanove, ki delujejo bodisi v Ljubljani, bodisi v Mariboru. Saj je znano, da med Mariborom in Ljubljano ni skorajda nobenih ugodnejših kulturnih stikov in da so vselej prav študentje med prvimi, ki utirajo pot še ostalim kulturnim ustanovam.

I. H.

Beno Zupančič o slovenski kulturi

Na nedavnem zanimivem razgovoru, ki ga je pripravila kulturna komisija na filozofski fakulteti, je govoril Beno Zupančič o slovenski kulturni problematiki. Vprašanja sta sestavila pesnika N. Grafenauer in M. Košuta. Sekretar Sveťa za kulturo je pojasnjeval nekatere podrobnosti o položaju kulturnih in znanstvenih institucij, posebno z ozirom na prehod v nov gospodarski sistem in nakazal nekatere anomalije pri uveljavljanju samoupravljanja v kulturnih ustanovah.

Govoril je še o položaju slovenskih založb, o našem revijalnem življenju (ustanavljanju skupin) in opozoril na velik razmah gledališke kritike. Rekel je, da upa, da se bo kočljiva situacija v slovenski filmski proizvodnji skoraj urejena, predvsem z decentralizacijo centralnega filmskega fonda. Potrebno pa bo tudi večje sodelovanje med slovenskimi filmskimi podjetji Film-servisom, Triglav filmom in Vesna filmom. J. P.

Meseca maja v Zagrebu

V Zagrebu so že v teku priprave za 16. študentski festival, ki bo od 12. do 20. maja letos v Zagrebu. Na tej tradicionalni študentski manifestaciji pričakuje okrog 800 študentov in goste iz Italije in Poljske. Na festivalu bodo sodelovala vsa jugoslovanska študentska kulturno umetniška društva — Akademski pevski zbor iz Ljubljane, Beograda, Zagreba, Sarajeva in Skopja ter akademski igralski skupini iz Novega sada in Zagreba. Na festivalu bo zastopana tudi resna in zabavna instrumentalna glasba (trpijazali so tudi natečaj lahke glasbe).

Prireditve bodo v zagrebškem študentskem centru in na mestnih trgih. V okviru festivala pripravljajo še razstavi umetniške fotografije in likovne umetnosti.

Tako bo festival vključil v svoj program vsa področja študentske kulturne dejavnosti, kar bo omogočilo njeno večjo afirmacijo in pripomoglo k boljši povezavi študentov. I. H.

Protest mladih v Naselju

Prejšnji teden so v študentskem naselju mariborski maturanti, ki zdaj študirajo v Ljubljani, ponovili režijsko montažo treh tekstov (M. Bor: Sel je popotnik skozi atomski vek; B. Šomen: Protest in Borchtovrovo črtici; Tedaj je moglo samo eno) pod skupnim naslovom: Sel je popotnik skozi atomski vek.

S preprosto režijo je B. Trekmann dosegel zelo močan učinek. Tudi recitatorji so pokazali vsa resnoba in zavzetost, tako da je predstava izzvenela kot resnična oblozba in protest proti grozotam našega časa. I. H.

Režiser Bojan Stupica med slušatelji AIU

V letošnjem šolskem letu se je na Akademiji za igralsko umetnost osnoval Klub AIU, ki ima namen zbirati slušatelje na zanimivih in aktualnih večerih v obliki predavanj, pogovorov in debatnih krožkov, katerih bi se udeleževali nekateri znani kulturni delavci kot predavatelji.

Kot prvo je klub pripravil pogovor z režiserjem Bojanom Stupico, ki se trenutno mudi v Ljubljani kot gost-režiser v Drami in se je povabil prav rad odzval. Nedvomno je bil večer z njim za vse slušatelje prav mikaven dogodek, saj spada Bojan Stupica med naše prominentne režisere. Tema pogovora, ki ga je vodil režiser Stupica, je bila za vsakega gledališčenika (seveda tudi za bodeče), izredno zanimiv pojem umetniške koncentracije. Poleg tega pa je Bojan Stupica odgovarjal študentom še na zastavljena vprašanja s področja aktualne gledališke problematike.

Tako je prvi večer, ki ga je pripravil Klub AIU, zelo lepo potekal, za naprej pa je še privravljen načrt za pogovore z igralcem Stanetom Severjem, Vitkom Muskom in drugimi, kolikor bo pač dopuščal čas. — Klub na AIU namerava povezati svojo dejavnost tudi z obema drugima akademijama, kolikor bi pač njihovi slušatelji pokazali zanimanje za to vrsto dejavnosti in medsebojnega zbljevanja. Prav gotovo pa bi bila taka povezava koristna za slušatelje vseh akademij, saj bi pomagala k boljšemu razumevanju njihove problematike in sorodnih področij študija. K.

Niko Grafenauer je letos v drugem letalsku primerjalne književnosti na filozofski fakulteti. — Ze kot srednješolci se je s svojimi pesnimi tvorjavil v Mladih poth, pa tudi v skoraj vseh ostalih revijah. Zdal največ objavlja v Mladih poth in v Naši sodobnosti, kjer sodeluje razen z lastnimi pesnimi tudi s prevodi iz sodobne nemške poezije. Zelo o aktivnih je tudi v Zvezi študentov na fakulteti.

Predstavljamo: Niko Grafenauer

— Šišal sem, da si oddal pesniško zbirko Državni založbi Slovenije in da bo še tetos izšla. Bi ti kaj dodal k temu?

— To lahko samo potrdim. In kvečjemu povem še, da je naslov zbirke Večer pred praznikom in da obsega v glavnem pesmi iz zadnjih dveh let. O zbirki sami pa le to, da je urejena predvsem po formalnih in ne toliko po tematskih fazah.

— Bi nam lahko kaj povedal o svoji poeziji, o svojem literarnem ustvarjanju?

— Moja poezija je kot večina poezije najmlajših zelo subjektivna oziroma subjektivistična, težiče te te poezije pa je predvsem na emocionalni plat, ki je jedro sleherne izpovedne poezije.

Pri pesniku je važno, da spoznava različne pesniške tokove v sodobni literaturi. Brez dvoma pa tu pride do določenih vplivov, ob katerih se pesnik gradi in odkljuje. Učli sem se pri nemškem ekspresionizmu; saj so vse sodobne pesniške oblike same neka renesansa ekspresionizma.

— Kaj sodiš o najnovejši slovenski poeziji in o, če tako rečem, najmlajših ustvarjalcih?

— Slovenska mlada poezija v preteklem letu dosegla res zavirljiv uspeh (zbirke Udoviča, Zajca, Koviča, Menarta). Sodobna slovenska poezija se giblje v široki relaciji med liričnim subjektivizmom in skrajnim objektivizmom. V pesniškem izrazu je glede na celotni razvoj povojne poezije pri nas dosegla precejšen napredek in skuša v svoji avanturi izobilkovati tudi nov nekonvencionalen pesniški svet (Zaje, Strniša).

V sodobni slovenski poeziji so čedalje večje formalne razlike med posameznimi avtorji.

Glosa

POMISLEK

Vsaka premiera v osrednjem dramskem gledališču predstavlja važen dogodek o tako majhnem mestu kot je Ljubljana. Kritika k njej je s čudno mralico in nestrpnostjo pričakovana vpra reprimaza. Smešno je to, da prav nekatere kritike vdnigne mnogo več viharjev in obvezne prahu kot predstava. Le-ta se zaključil, ko občinstvo s ploskanjem prikljče dvakrat ali trikrat izvajavce pred zastor. Včasih se avtorja, če je ravno v bližini in režiserja. Kritike pa se nadaljujejo in raztezajo v neskončnost ter se včasih tudi izrode v nekakšna neslavna polemiziranja vna vrhu.

Ce premislimo, smo v letošnji sezoni dobili več ali manj edino pozitivno kritiko dramske predstave, za delo mladega in nadarjenega pisatelja Primoža Kozaka, Afer! Zakaj tako? (Navedena misel vključuje Kozakovo dramo.)

Mislim, da bi se dalo tudi o drugih predstavah povedati kaj vzpodbudnega, morda celo pohvalnega, ne glede na to, da nimajo ravno partizanske vsebine. Končno je že čas, da se otresemo ocenjevali naša revolucionarna dela kot kvaliteta že sama po sebi. Zaradi osnovanja žiljenja. S slabimi in površnimi deli iz histega obdobja bi naredili mnogo več škode kot koristi. Ne smemo vendar dopustiti, da bi krava in težko priborjena resnica žiljenja izgnila za papirnatiimi frazami. Če še nismo imeli srečo dožveti ta čas, za kar nas drugi blagrujejo, mora v nas ostati vsaj spomin, resničen, veličasten in veselek prepričen s krvjo nestetih darovanih žiljenja.

Zakla sem iz svojega prvotnega tira. Hotela sem povedati le nekaj svojih misli h kritikam Josipa Vidmarja o dramskih predstavah v letošnji sezoni. Vsekako ve, da je Vidmar osebnost, ki mu ne gre zanikati veljave in pomena v našem enostavno prezet!

»Perugini dan«

Ljubljanski selekija Društva prijateljev »Univerze za tujce« v Perugiji je priredila v dneh od 16. do 18. marca kulturno manifestacijo pod naslovom »Perugini dan«. Slavnostno otvoritev te prireditve je bila 16. marca v prostorih kluba poslanec. V petek dopoldne in soboto popoldne so imeli na filozofski fakulteti posebna predavanja jugoslovanski in italijanski profesorji, v Narodni in univerzitetni knjižnici pa je bila odprta razstava »Starejši italijanski tiski in rukopisi«.

Barbara Breclj

PTICE

Udarci po oknih so postajali vedno glasnejši in Nat se je obupano oziral po kuhinji, kaj bi še lahko prislonil ob okna. Sel je v zgornje nadstropje, a je na pol poti zastal. Iz otroške sobe je slišal robot. Ptice so že vlomile. Druga soba je bila še prazna. Začel je vtičati pohištvo na vrh stropic.

»Pridi Nat! Kaj delaš zgoraj?« ga je poizlicala žena.

»Tako pridem.« Ni hotel, da bi prišla gor in videla, da so ptice že v otroški sobi.

Ob pol šestih je predlagal zajtrk, če ne zaradi drugega zato, da bi prgnal naraščajočo grozo iz ženinih oči. Zalotil se je, da neprestano strmi na uro. Kazalci so se le počasi

DAPHNE DU MAURIER

premikali. Če njegova teorija ne drži, da se ptice umalčnoje z nastopom osele, so zgubljene. Ni bilo močče zdržati brez svežega zraka, brez počitka, brez goriva, brez... Ni mogel več misliti.

Žena je prižgala radio. Ura je bila sedem, toda radio ni dal od sebe nobenega glasu.

»Močče nismo prav slišali in bodo začeli oddajati šele ob osmih.« je rekel Nat.

»Danj se.« je rekla žena. »Ne vidim, toda čutim in tudi ptice ne razbijajo več tako glasno.«

Res je ropot zunaj pojenjal. Nastopala je oseka. Ob osmih je bilo že vse tiho, razen vetra. Otroka sta utrujena zopet zaspala. Ob pol devetih je Nat zaprl radio.

»Kaj pa delaš? Zamudil bom poročila.«

»Saj jih sploh ne bo.« je rekel Nat.

Stopil je k vratom in odmaknil zapah. Odprl jih je in globoko vdihnil sveži zrak. Sel je na vrh in zagledal žive ptice. Galebji so se vrnili na morje, kopne ptice pa so ostale. Čepele

so na drevesih, ograji, živi meji, povsod in čakale. Niso se premaknile, ko je šel po vrhu.

Vrnil se je v hišo. Pregledal je okna, šel v gornje nadstropje in stopil v otroško sobo. Bila je prazna, razen mrtvih ptic na tleh. Vrnil se je v kuhinjo.

»Na farmo grem.« je rekel. Žena se mu je obesila okrog vratu.

»Vzemj nas se seboj.« ga je prosila. »Ne moremo ostati sami tukaj. Rašji umrem kot ostanem tu.«

Za trenutek je premišljeval, potem je pokimal.

»Prav. Oblecite se in vzemite košare s seboj.«

Toplo so se oblekli in šli preko polja proti farmi. Ptice se niso premaknile. Tiho so sedele, obrnjene proti vetru.

Ko so prišli do ograje, ki je obdajala farmo, je Nat rekel ženi, naj ga počaka z otroci pri vhodu.

»Toda rada bi videla Mrs. Trigg.« je ugovarjala. »Za mnogo stvari bi jo rada prosila in...«

»Tu počakaj.« jo je prekinil Nat. »Tako je vrnem.«

Krave so se mirno prestopale po dvorišču in ovce so podirle vrata staje in zgubljeno postajale po vrhu. Vse skupaj ga je navdalo s tesnobnim občutkom. Pred garazo je zagledal avto. Vsa okna so bila razbita. Jimovo truplo je ležalo na dvorišču... kar je še ostalo od njega. Ko so ptice opravile z njim, so ga potepale še krave. Hišna vrata so bila zaklenjena, toda okno je bilo nizko, tako, da je zlahka prišel v hišo. Trigg je ležal poleg telefona. Slušalka je visela z mižice. Mrs. Trigg ni bilo videti. Nata je zlahka slabost. Pristihl se je, da je splezal po stopnicah. Skozj vrata spalnice so gledale noge Mrs. Trigg. poleg nje je ležal zlomljen dežnik. Opetekl se je iz hiše. Ko se je malo zbral je šel do ograje, kjer so ga čakali žena in otroci.

»Kako je s Triggovimi?« ga je vprašala žena.

»Ni jih tu. Najbrž so šli k znanecm.«

»Ali naj ti pomagam nalagati?«

»Ne, ni treba. Vse je precej razmetano. Krave in ovce so kar na dvorišču. Pripeljal bom avto, tako, da boste lahko sedeli ta čas. Tukaj me počakajte.«

Žena ga je ves čas vprašujoče gledala. Prepričan je bil, da je razumela.

Trikrat so peljali s farme domov, toliko stvari so potrebovali. Ko so se zadnjikrat vračali z farme, je zapeljal do

avtobusne postaje. Polzkusil je telefonirati, pa je bila zveza pretrgana. Vrnil se je k avtu. Ptice so še vedno mirno sedele in čakale. Potem se je domislil, zakaj so tako mirne, vso noč so jedle. Ozri se je po hišah pod hrabom, nikjer ni bilo videti dima. Spomnil se je otrok, ki so se vseraj popoldne vračali iz šole. S seboj bi jih moral peljati domov.

Zapeljal je proti domu. Hitro je zavil mimo sklednja, ker je tam ležal poštar. Ob tritretih na eno so bili doma. Se eno uro časa so imeli do nastopa plime. Urno je začel nositi stvari v hišo. Potem je še enkrat šel okoli hiše in natančno pregledal vsa okna in vrata. Splezal je na streho in zabil deske na vse dimnike razen na kuhinjskega. Med delom se je ozrl proti morju. Opazil je, da se nekaj premika.

»Dobra, stara mornarica.« je rekel pri sebi »Ta nas nikoli ne pustj na cedilu.«

Pogledal je natančneje in videl, da se je zmotil. Bilj so le galebi, ki so se počasi dvigali z morja. Nastopala je plima. Nat je splezal s strehe in šel v hišo. Zasiomil je vrata in prižgal luč.

»Noč je.« je rekel mali Johnny.

Žena je zopet odprla radio, pa ni bilo slišati ničesar.

»Tudi na tujih postajah ni ničesar.« je rekla.

»Verjetno imajo iste težave po vsej Evropi.« je menil Nat. Pripravila je kosilo. Jedli so tiho, brez besed. Sum pri oknih se je zopet začel. Tudi prvi udarci ob stopnice so se že slišali.

»Ali nam ne bo Amerika pomagala?« je rekla žena. »Saj smo bili vedno zavezniki, ali ne? Lahko bi nam pomagali.«

Nat ji ni odgovoril. Zaenkrat so bili na varnem in dobro založeni s hrano in gočivom. Domislil se je, da bi okna lahko zavaroval z bodečo žico. Žal mu je bilo, da se ni tega prej spomnil.

Manjše ptice so bile pri oknih. Večje so se spravile nad vrata. Nat je počuslal razbijanje in premišljeval, kakšna energija se je nabrala v teh majhnih možganih, da so tako neusmiljeno napadle ljudi in vse njihove dragocene stroje.

»Pokadil bom še to cigareto.« je rekel ženi. »Preneumno, da sem jih pozabil prnesti s farme.«

Prižgal jo je in zopet odprl radio. Potem je virgel prazen zavojček v ogenj in gledal kako gori.

K o n e c

Prevedela: T. Wolf

V nedeljo, 4. t. m. je odšla na pot v Villars (Švica) jugoslovanska študentovska reprezentanca za Zimsko športno univerzijado, kjer so tekmovali študentje vsega sveta v smučanju, drsanju in hokeju na ledu od 6.—12. marca za naslove najboljših med študenti. Ekipo so sestavljali: Lakota, Jamnik in Fenedlova (alpske discipline), Oman in Eržen (skoki) in drsalca Andrejeva ter Peršin. Najbrž vam je že iz dnevnega časopisja znano, da so se naši tekmovalci v ostri konkurenci lepo odrezali (posebno če pomislimo na skromne priprave) in opravičili svoj odhod.

Villars je eno izmed najlepših smučarskih središč, blizu francoske meje, ima dovolj prikladnih terenov za smučanje vseh zvrsti, umetno drsališče in vse skrbno urejeno za prihod velikega števila obiskovalcev. Med gledalci so posebno prednjačili Francozi, saj je znano, da so veliki ljubitelji bele opojnosti.

Urednik naše športne rubrike je slučajno imel možnost, da si je ogledal to veliko študentovsko prireditev, in vam bo v prihodnji številki podal izčrpno reportažo. Torej, prijatelji zimskega športa, v prihodnji številki bo dovolj branja tudi za vas.

NA ENEGA ŠTUDEN- TA 1,13

ŠTUDENTKE NA VRŠIČU

V mesecu februarju smo organizirali študentje fakultete za naravoslovje in tehnologijo 7-dnevni smučarski tečaj na Vršiču. Ob tej priliki se vsi tečajniki toplo zahvaljujemo dekanatu fakultete, Zvezi študentovskih športnih organizacij in fakultetnemu odboru, za denarno podporo, ki so nam jo dali. Tudi v prihodnje si želimo njihovega razumevanja.

Vabljen plakati na oglasni deski kemijske fakultete je privabil lepo število ljubiteljev belega športa, ki so se udeležili smučanja na Vršiču. Med udeleženci, ki so se komaj stlačili v vagon, ni manjkalo kemikov, tekstilcev, metalurgov in rudarjev. Petrov seznam je zabeležil celo nekaj farmacevtk.

Kljub dežju se je točno ob 9.30 uri zbralo na startu železniške postaje Kranjska gora 64 z nahrbtniki in smučmi obloženih »snegostrastnikov«. Že pri Eriki se je grupa raztegnila v dolgo kolono, tako da so prvi že dosegli cilj — Erjavčevo kočo, medtem ko so imeli zadnji prvi daljši počitek v dolini. Kljub temu smo bili proti večeru že vsi v koči. Jedilnica je v hipu postala prostor za sušenje od zunaj in od znotraj premočenih in preznojenih delov oblek. Veliko kmečko peč je bilo moč le slutiti, ker je bila od stropa do tal zakrita z grozdi gojzerjev. Zrak v koči je močno spominjal na sauno. Koč sem že omenil, je bilo 64 tečajnikov, a samo 47 postelj. Po sklepnem računu je prišlo na vsakega človeka 0,7 dela postelje. Vendar smo to stvar uredili tako, da so tudi preostali tečajniki dobro spali.

Ker je dežurni drugo jutro na vso srečo zaspal, so prisedli prvi k zajtrku že ob desetih. Še isti dan smo se razdelili v vrste, vsaka s svojim smučarskim učiteljem. Edina ženska vodnica Katja je imela posebno moško vrsto in ji ob tej priliki izrekamo vsi,

ERJAVČEVA KOČA Z VRHA SMUČISČA

posebno pa njena vrsta, javno pohvalo. Najmanjša vrsta je štela 2 smučarja, ki sta se med seboj izpopolnjevala vse dotlej, dokler se ni Mexu zlomila smučka. Posledica je bila le ta, da je ostal Mex do konca tečaja sam svoj učitelj. Komisija, ki je raziskovala zlomljeno smučko, je ugotovila, da ni bil vzrok padca neznanje smučarja, temveč neka farmacevtka, ki mu je med vožnjo padla v oko.

Vsakanjo veliko nevarnost na smu-

čiču je povzročil tekstilni kamikaza-Ivan, ki je dosegel na majhni skakalnici zelo lepe dolžine, saj je vedno z nizkega zaletišča padal v radius. Včasih se je pri doskoku celo oddržal na nogah. Za njim so poizkusili še drugi, med njimi celo Alenka, vendar se je vsak njihov doskok končal s poštenim

ra kljub strmemu pobočju potiskati s palicami.

Tisti, ki so računali na sončenje, so se pošteno ušтели. Odbor, ki smo ga izvolili tečajniki, je namreč sklenil, da prepreči namene vseh tistih, ki so prišli na tečaj le zaradi sonca. V ta namen se je pogodil z oblaki in vetrom, ki so vse dni prevladovali na smučiču in uspešno kljubovali soncu. Tako so se naučili smučanja tudi tisti, ki se lani zaradi lepega vremena niso utegnili. Zlasti so se naučili dobro teptati sneg, kar jim je omogočala skoraj vsak dan novo zapadla bela plast. Kljub oblačnemu vremenu pa je Mexu vedno sijalo »žarko« sonce. Nekaterim je dal veter nove ideje in jim vpihal drznost v dušo, tako da s. le ti postali pionirji nove panoge športa: jadriranja na smučeh.

Najbolj prijetno in zabavno pa je bilo ob večerih, ko smo si ob veselem razpoloženju ogrevali preprihane kosti. Za še večjo toploto je poskrbel gramofon z avtomatičnim menjalcem ploščoskrbnikom. Ker so bile plesalke številnejše, so se nekateri plesalci pri plesu tako ogreli, da jim je za spanje zadostovalo le eno pogrinjalo, čeprav je bila temperatura zunaj znatno pod ničlo. Poleg plesa so bile na sporedu še mnoge družabne igre, ki so nudile poleg dobre volje tudi telesno razgibanost. Kot posebnost na Vršiču moram omeniti tudi harem, katerega lastnik je bil sultan Abu Ben Repko.

Ko smo ugotovili, da smo izčrpali vse igre in tudi finance, smo se odločili, da pojdemo domov. Najvažnejše je dejstvo, da smo prišli v Ljubljano, poleg manjših zvinov nog, vsi zdravi in spočiti. Za prihodnje leto upam, da se bodo poleg ostalih ojunali tudi tisti, ki so letos malo težje premagovali pot navzgor in se zopet odločili za smučanje na Vršiču. Seveda naj takrat nihče ne pozabi prinesiti s seboj tudi krema-Himalajo, za vsak slučaj.

-22

Saj morda že nismo več aktualni. Nekateri časopisi in revije so se o tem razpisali že zdavnaj. Pred tedni. In niso redki, ki »twistajo« že lep čas in jim naše risbe ne bodo veliko pomagale. Upamo pa vseeno, da bomo ustregli kakemu nadebudnemu kolegu ali kolegici in ji pomagali k temu, da bi bila (bil) aktualna, če že mora biti za vsako ceno

Figura 4

kov, specialistov za posebne bolezni »višje« in »manj višje« družbe. Nekaj pevcev in raznih bolj poznanih kabaretnih mož je dalo novinarjem izjave o twistu in tako so bili zopet za trenutek aktualni in iskani. Rodile so se nove »zvezdice« in razne prvakinje twista, ki še niso končale gimnazijo, ali celo osnovne šole.

Vendar vse skupaj ni motilo mladih, da se ne bi kar najhitreje naučili novega plesa in ritma. Pravzaprav so ugotavljali, da ples ni nič novega, da so ga že prej večkrat plesali, kadar so bili »pod gasom«

Figura 2

Figura 3

IN RODIL SE JE TWIST

bee imenoval »faza razširjanja«. Carnevalse twist-parties teko in družbe, ki snemajo gramofonske plošče, pošiljajo hitro, kot se le da, na trg plošče z glasbo v novem stilu. Med tem pa je Peppermint bar, ki sprejme do dvesto gostov, nabito poln. Ljudje, ki ne morejo več v bar, plešejo po pločnikih!

Nekega večera sta prispela dva policijska avtomobila, pozneje so patrolirali policaji peš in na konjih po prepornih ulicah. Portir pred vhomom, gotovo dobro poučen, si prizadeva, da bi bili predstavniki vseh družbenih plasti enakomerno porazdeljeni po lokalu. Vendar pa si dela malo skrbi, ker se »družba« gnete pri twistu. Večerne obleke, krzna in smokingi nadenejo neznanemu baru neobičajen sijaj.

Vrhunec hitre slave je dosegel Peppermint bar v dneh, ko je neka družba, ki ji je pripadala tudi sestra ameriškega predsednika, po otvoritveni predstavi v

Metropolitanski operi, prispela v bar in zaključila večer s twistom. Cene zapitkom so poskočile za 40 odstotkov — seveda en razlog več za to, da se morajo ljudje, ki jim je kaj do aktualnosti, odslej pustiti opaziti na 45. cesti. Kennedyjeva sestra je našla naslednike.

Poznavalci neumnosti z Manhattana pripisujejo twistu, ki je zdaj prodrl že v tako sijajne nočne klube kot so »Storke« in Barbery Room, še približno tri mesece. Seveda pa mu ostane še pot po Evropi.

Tako se je rodil twist in začel svojo osvajalno pot. Seveda si je svoje zatočišče kar najhitreje poiskal v Evropi. Tu so ga sprejeli z navdušenjem. Navdušeni pa so bili tudi Američani, ki imajo stalen kompleks, da njihova kultura ne prodira v druge dežele sveta in da vse, kar je novo, sprejemajo iz stare, dobre Evrope.

Zaplesal je italijanski mondeni svet, pa »plastični« Pigalle v Parizu, Soho in še in še. Sledile so intervencije zdravni-

Figura 6

itd. Dekleta so bila vesela nove možnosti uveljavljanja svojih mičnih nog in bokov...

Prizori se vrstijo povsod. (Stopite na primer v nedeljo v ljubljansko Sočo!) Dejstvo je, da je novost (norost?) vžgala. Priromala bo tudi k nam. Morda takrat, ko bodo nekje na obali Kalifornije ali kje drugje iznašli nekaj novega... Ali pa še pozneje.

Iskanje novega izraza? Slučaj? Karkoli... Plošče in plošče se vrstijo iz dneva in dan in New York si mane roke. Denarci pritekajo z vseh strani. Rock in calipso sta odšla. Prišel je twist. Kralj je mrtev. Naj živi kralj! Postranska zadeva so nogavice, stopala, hrbenice in vse ostalo. V zakajenih barih mladoletnikov, polkrepkih, huliganov, frajerjev... na šolskih plesih gimnazijk in v plesnih dvoranah je novo vzdušje.

Koliko časa še? Morda do poletja? Morda niti ne.

Priredila P. B. in F. D.

Bil je predpustni čas. Kogar niso zgrabile televizijske oddaje predhodnih tednov, je znorelo vzdušje v Ljubljani na pustni torek... Za marsikoga so ti dnevi že šli v pozabo; ostali so spomini, dovtipi in govorice. Kaj če bi jih malo pogreli, čeprav se ni zgodilo ničesar, kar bi ne bilo tako vsakdanje in kar bi nas vznemirjalo? Zlobneži bodo morda očitali, da jezdimo na vedno istem vrancu, prizadeti se bodo hehetali, neprizadetim pa bodo ostale na jeziku neizrečene besede.

KOZERIJA

jaz, akademski državljani ...

Kraj dogajanja: Studentsko naselje na sobotni predpustni zabavi. Vzdušje je bilo spočetka kislino in klavrno. Rjavi žrebec iz papirja nad orkestrom se je nepatetično vzdigoval proti stropu. Toda kmalu za tem je velika jedilnica zaživela; pari so se sproščeno vrteli in pojavile so se prve maskare: napoleonski grenadir, dve ljubki dekletci, ki sta nedvomno delali veliko reklamo časopisu, kajti bili sta oblečeni v obleki, sešiti iz Dela, prišla je pikapolonica in baba, ki je iz roke poskušala uganiti usodo. Uro pred polnočjo se je v menzi nagnetlo toliko veselih ljudi (brez mask), da o veselju ni bilo mogoče več govoriti. Tu se začne žalostni del...

Zatohtlost in vročino je stopnjeval alkohol. Nedaleč od nas je ležal z obrazom na mizi, ki je bila polita s črnim vinom in konjakom, mlajši kolega. Ni se ganil, samo hropel je skozi zabuhla lica. Ostali, močnejši, so pili dalje. Kdor je omagal, je omahnil ali pa se zacingal proti domu...

Nenadoma je med pavzo orkestra po dvorani zašumelo. Sprva majhna skupinica fantov, je v hipu dobila širok krog. Vsak

je želel čim več videti; v trenutku se je razneslo: tepejo se, spet se tepejo! Neka kolegica, ki bi ji glede na njeno ponosno, samozavestno ponašanje nikdar ne prisodil kaj takega, je stopila na mizo med kozarce, da bi bolje videla. V sredini so vlekli dva narazen. Eden izmed krotilcev je bil najbrž »preobziren« in je porabil preveč sile — razgreti je nanj dvignil pest. Drugi so se vmešali, da bi ju ločili, pa so spet po njih padale batine in tudi sami so jih delili. Končno sta ostala v tej zmedi, kjer se ni vedelo, kdo pije in kdo plača, samo dva, ki nista štedila z udarci, ki pa niso imeli večjega efekta. Stal sem za kolegom, ki je imel ozka ramena. Na ustih mu je igral porogljiv nasmešek. Dregnil je avtoritativno v fanta pred sabo:

»Ti posreduj!«

V siv pulover oblečen junak, s tarzansko frizuro, se je zrinil naprej, prijel enega izmed prerivajočih za ramo in ga obrnil k sebi. S kratkim in topim krošjem je končal predstavo. Zadeti se je zgrabil za obraz in se v hipu znašel pod nogami cepetajočih gledavcev. Tovariši so ga po-

brali, iz nosu in ust mu je polzela kri. Nekdo je pristavil:

»Kaj, prekleto, se mu pustiš!?« In ranjenec se je pogнал v gnečo za sivim puloverjem, ki je že pobegnil proti vratom. V avli sem se komaj ognil prijatelju, ki ga nisem poznal; nevarno se je nagnil naprej in pri pultu bruhal kot vidra. Ostali so drobili črepinje pobitih kozarcev po tleh. Orkester je spet zaigral. Istočasno so spodaj pri stranišču odprli vodni curek iz pipe na glavo nekemu mladeniču, ki najbrž ni vedel, kako mu je ime. Le venomer nam je nekaj naročal o »tisti puncici«.

Sem vam morda povedal nekaj, kar se ni v resnici zgodilo? Sem mogoče opisal samo enkratni prizor? Mogoče mi bo po tem kdo svetoval, da bi moral na koncu še predlagati, »kako naj bi se stvari izboljšale«. Ne, hvala! Tokrat imam pred seboj samo eno: kaj si je mislila mati z dežele, ki jo je hčerka pripeljala na predpustno zabavo, ko je videla take prizore? Sedela je neopazno za mizo ob steni in kadarkoli sem jo pogledal, se ni smejala.

Mi, akademski državljani ...

Še enkrat in zadnjič

V prejšnji številki nismo mogli pridobiti odgovora na »obrazložitev« predsednika akademskega kluba tov. Boža Stajerja, ki opravičuje obstoj plesne dejavnosti na univerzi. Čeprav piše z ostrimi izrazi in užaljenostjo za-

radi članka, objavljenega v 2. številki letošnje Tribune, pa zaradi samih dreves ne vidi gozda. Predsednik zato ni prepričljiv in ne podaja nobene obrazložitve na vprašanje, ki je izviralo iz celotnega prvega zapisa; ali ima smisel, da APK pri takšni dejavnosti, kot jo kaže, sploh obstoji, (Zveza študentov naj bi ga tudi financirala) in ali opravičuje svoj obstoj samo s tem, da vidimo na naših predstavah dvakrat na leto dva plesna para iz tega kluba.

Ker nečemo biti bolj papeški kot papež, ne bomo razpravljali več o APK.

Na rešetku: APK

Pa ne zato, ker... »o APK razpravljajo, še manj pa neupravičeno kritizirajo ljudi, ki niso poučeni o našem delu, niti niso za to sposobni...«, pač pa zato, ker bi tako »prepiranje« nikamor ne privedlo. APK bo najbrž ostal pri lepih obljubah, mi pa tudi gotovo pri svojem mnenju.

Obrobno objavljamo fotografijo, ki predstavlja »izložbeno okno«, oglasno desko APK. Popotnik, ki greš po Poljanski cesti, ozri se ob številki 6 na steno! Vsebinska oglasna deska se ni nič spremenila, čeprav jo je fotograf »pritisnil« že pred dvema letoma.

S tem zaključujemo razpravo o Akademskem plesnem klubu.

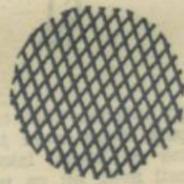
M. T.

Ne poznamo se!

Ob izidu vsake številke našega lista je v naši redakciji precej živno. Hitenje in priprav je dosti že prej, ko uredniki določajo, kaj bodo objavili na posameznih straneh. Včasih je treba spremeniti celotno stran zaradi dogodka, razmišljanja, nove vesti, ki jo je prinesel sodelavec. Potem nam CP »Delo« tiska Tribuno, ki jo po tisku pripeljejo v naše prostore. Tu prevzemajo glasilo drugi. Potrebno je glasilo čimprej odposlati, zato imajo ekspeditorji polne roke posla. Ni lahko odpraviti skoraj 8000 izvodov za naročnike, za nas študente. Ob vpisu pošljejo dekanati na naše uredništvo seznam vseh naročnikov. Mogoče se spomnite, da ste ob vpisu povedali naslov svojega bivališča. Na ta naslov praviloma odpošljemo tudi Tribuno.

Ne sprašujemo se, kdo je kriv, da se pojavljajo te pomanjkljivosti, ker bi se preveč razdrobili. Zato je dovolj le nasvet: kdor redno ne dobiva ali pa sploh ne prejema Tribune in jo je pri vpisu na fakulteti plačal, naj nam pošlje svoj naslov ali pa naj se sam zgleda na našem uredništvu. Tako bodo odpadli skrbi in huda jeza, pa še topla beseda, izrečena na račun ekspediterjev. V nasprotnem primeru pa vam delamo krivico, ker bomo odslej vrnjene Tribune in njih naročnike črtali iz evidence. Priznamo si oboji: najboljše rešitev res ne bi bila.

Cemu to pisanje, si boste mislili. No, mi bi tudi radi odgovor, zato dovolite vprašanje: dva dni po pošiljki dobimo po pošti tudi do 50 vrnjenih Tribune, ki nosijo pripis: NEZNAN, ODPOTOVAL, nekatere pa imajo še svinčniki zapisano: ne sprejemam, ali »vračam vam Tribuno, ker se ne nameravam nanjo naročiti« itd. Pogled v evidenco naročnikov pa pove, da je omenjeni kolega pri vpisu Tribuno plačal in pustil svoj naslov. Ekspeditorji preverijo še enkrat na napačen naslov odposlane številke in popravijo morebitne napake, ki so nastale pri prepisih in odpošljejo znova. Včasih nam jih poštar prinese nazaj, za nameček pa dobimo še 40 novih »neznancev«.

PRIHODNJC NA TEJ STRANI:

- NAŠA STALNA RUBRIKA: ZGODILO SE JE ...
- NOVE STOLPNICE ZA ŠTUDENTE

Tribuna - glasilo Zveze študentov - Izdaja Univerzitetni odbor ZSJ - Ureja uredniški odbor - Odgovorni urednik Stane Cehovin; glavni urednik Niko Tičar - Uredništvo in uprava, Tribuna Poljanska 6/II, telefon 30-123 - tekoči račun 600-14/3-567 - Letna naročnina 400 dinarjev, posamezni izvod 20 din - Rokopisov in fotografij ne vračamo - Tisk: CP Delo, Ljubljana, Tomšičeva 1, tel. 22-322

Tribuna

PP-17